

Arrest

nr. 158 892 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

In zake K. S. A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karachi, Pakistan. U bent religieus gehuwd met S. L. (O.V. X) met wie u vier kinderen heeft. In 2005 vertrok uw echtgenote samen met drie van uw kinderen naar het Verenigd Koninkrijk nadat zij het slachtoffer was geworden van huiselijk geweld. U had haar geslagen, waarbij ze gewond was geraakt aan haar neus.

Nog in 2005 of reeds in 2006 keerden uw echtgenote en kinderen terug naar Pakistan. Sindsdien vormen jullie opnieuw een gezin.

Eind februari 2011 begon u als eigenaar van een drukkerij problemen te kennen. U werd afgeperst door de maffia. Enkele keren betaalde u geld. De autoriteiten lieten u aan uw lot over. Omdat de bedreigingen aan uw adres en aan dat van uw familie niet ophielden, verlieten u, uw echtgenote en jullie kinderen op 20 augustus 2011 Pakistan. Op 26 augustus 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Op 12 februari 2012 voerden maffialeden een aanval uit op uw huis. Uw wachter (die u na eerdere bedreigingen in dienst genomen had), Kamran Ali genaamd, en uw broer waren aanwezig. De maffialeden stelden vragen over u, wat uitmondde in een ruzie waarbij er geschoten werd. Als gevolg hiervan raakten twee personen zwaargewond, één onbekende en een bewoner uit uw wijk. Hierop werd door de familie van die laatste persoon een klacht tegen u, uw broer en uw bewaker ingediend, wat leidde tot de opmaak van een FIR (First Information Report). In augustus 2012 werd uw schoonbroer (broer van uw echtgenote) bij hem thuis door onbekenden doodgeschoten.

Ter staving van uw identiteit legde u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag al volgende documenten neer: uw identiteitskaart en rijbewijs; een door u geschreven brief gericht aan de DIG South van Karachi en een vertaling naar het Engels van deze brief; een krantenartikel over uw problemen verschenen in de krant Daily Masawat van 29 juli 2011; geboorteaktes van uw vier kinderen; een B-form; een krantenartikel uit de krant Daily Khabrain van 2 augustus 2011; een krantenartikel uit de krant Daily Dunya Karachi van 13 februari 2012 en een vertaling naar het Engels; een verzendingsbewijs van een brief naar de Special Branch Police op datum van 25 februari 2011; een medisch attest van 28 februari 2012; 4 instapkaarten (boarding pass) van Turkish Airlines op datum van 20 augustus; documenten die verband houden met uw zaak in Pakistan (belastingsdocumenten, Kamer van Koophandel, etc); facturen van gas en elektriciteit; verschillende bewijzen van eigendom en eigendomsoverdracht en artikels over de algemene veiligheidssituatie en afpersingspraktijken in Pakistan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 18 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam op 17 oktober 2013 een gelijkaardige beslissing. In beroep had u nog bijkomende documenten voorgelegd. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 4 november 2013 hebben u en uw vrouw een tweede asielaanvraag ingediend. Bij een terugkeer naar Pakistan vreesde u nog te worden gearresteerd door de autoriteiten. U meent ook dat de maffia u zal vermoorden. U verklaart dat uw bewaker Kamran Ali drie of vier maanden geleden werd ontvoerd en gedood.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u enkele nieuwe documenten voor. Het betreft algemene informatie die u van het internet haalde over de situatie in Pakistan en drie krantenartikels uit verschillende Pakistaanse kranten die uw vervolgingsvrees dienen te bevestigen.

Het CGVS nam op 28 november 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. DE RvV nam op 19 januari 2015 een gelijkaardige beslissing.

Op 14 april 2015 hebben u en uw vrouw een derde asielaanvraag ingediend. Op 18 mei 2015 deed u afstand van uw asielaanvraag. Uw ondertussen meerderjarige dochter A. M. (O.V. 8.050.947) diende op 14 april 2015 eveneens een asielaanvraag in. Ook zij deed op 18 mei 2015 afstand van haar asielaanvraag.

Op 22 mei 2015 dienden u en uw vrouw een vierde asielaanvraag in. Op 10 februari 2015 zou uw buurman, net als u eigenaar van een drukkerij, vermoord zijn door de Battha maffia. U vreest dat u bij terugkeer naar Pakistan hetzelfde zou overkomen. Voorts vreest u bij terugkeer opgepakt en uitgeleverd te worden aan de "rangers" (paramilitairen). Gezien het arrestatiebevel dat tegen u werd uitgevaardigd vreest u bij aankomst in Pakistan te worden opgepakt, valselijk beschuldigd van terrorisme en uiteindelijk te worden opgehangen. Op 16 juni 2015 werd uw vierde asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen. Op 22 mei 2015 diende uw dochter A. M. eveneens een tweede asielaanvraag in. Ook haar tweede asielaanvraag werd in overweging genomen.

Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u een arrestatiebevel, drie krantenartikelen en een bundel met internetartikelen over de algemene situatie in Pakistan neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, namelijk uw conflict met de maffia in Karachi en de daaruit voortvloeiende

problemen, moet worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Zo werd er gewezen op de vaststelling dat u de asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw paspoort, visum voor het Verenigd Koninkrijk en een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Gezien uw leugenachtige verklaringen rees volgens het CGVS het vermoeden dat u in de periode 2008-2011 effectief in het Verenigd Koninkrijk verbleef en mogelijks zelfs van daaruit naar België kwam. De RvV stelde in het arrest van 17 oktober 2013 ook dat u er nog steeds niet in slaagde een duidelijk beeld te geven over uw verblijfplaatsen sinds de periode 2004-2005 en verwees daarbij eveneens naar uw bedrieglijke verklaringen over uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. De RvV stelde voorts eveneens vast dat u onwetend bleek omtrent kernaspecten van uw asielrelaas. De RvV merkte ook op dat u er niet in slaagde een duidelijk chronologisch beeld te schetsen van de verscheidene keren dat u zou zijn afgeperst en uw reacties hierop. De nieuwe documenten die u voor de RvV voorlegde (een originele FIR in het Engels van 12 februari 2012, een originele FIR in het Urdu van 12 februari 2012, een gescande versie per e-mail verstuurd van de FIR in het Urdu, een verzendingsborderel van DHL van 4 mei 2013, een attest van het OCMW van Dalhem van 6 mei 2013, een origineel krantenartikel uit Larkana Times gepubliceerd op 16 juli 2013, een origineel krantenartikel uit Azad Riasat van 3 juli 2013, een origineel krantenartikel uit Daily Sharafat van 3 juli 2013 en de omslag waarmee deze stukken werden verzonden met als verzendingsdatum 19 juli 2013), vermochten uw geloofwaardigheid niet te herstellen. Bovendien rezen er vragen omtrent de authenticiteit van de voorgelegde FIR. De RvV kwam bijgevolg net als het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft het arrestatiebevel dat u heden voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben wanneer zij samengaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien is het bevreemdend dat het arrestatiebevel dateert van 29 april 2015, terwijl de feiten naar aanleiding waarvan het arrestatiebevel werd opgemaakt dateren van 12 februari 2012. Verder dient te worden opgemerkt dat het arrestatiebevel op geen enkele manier verwijst naar de reden voor arrestatie. Voorts moet worden aangestipt dat het document werd opgesteld door een magistraat maar dat de naam van deze magistraat op het arrestatiebevel opmerkelijk genoeg ontbreekt. Omwille van deze redenen rijst er dan ook twijfel over de authenticiteit van het arrestatiebevel.

De krantenartikels die u heden voorlegt, kunnen allerm minst overtuigen. In de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS werd al opgemerkt dat het een feit van algemene bekendheid is dat kranten in Pakistan niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, waardoor hun bewijswaarde op zich bijzonder relatief is (zie blauwe map). De RvV merkte in het arrest van 17/10/2013 eveneens op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. De RvV stelde ook dat een krantenartikel geen officieel document is en bijgevolg niet volstaat om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Sowieso kunnen dergelijke artikels uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat allerm minst het geval is gebleken.

Er dient te worden vastgesteld dat de krantenartikels die u voorlegt uw geloofwaardigheid niet herstellen.

De talrijke algemene internetartikels over afpersing in Pakistan vermogen bovenstaande argumentatie evenmin te weerleggen. Zelf heeft u immers op geen enkele manier aangetoond dat u het slachtoffer van dergelijke praktijken werd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige

aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

In zake S. L. :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit. U bent religieus gehuwd met K. S. A. (O.V. 5.661.060) met wie u vier kinderen hebt. Als gevolg van echtelijke problemen verliet u in februari 2005 Pakistan en begaf u zich met drie van uw kinderen naar het Verenigd Koninkrijk. Daar verbleef u tot december 2005, waarna jullie terugkeerden naar Pakistan en u zich herenigde met uw echtgenoot. Tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk vroeg u er asiel aan onder een valse identiteit. U verklaarde toen ten overstaan van de Britse autoriteiten Ahmed Rida Shabah te heten.

Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw eerste asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot werden ingeroepen en dat u geen eigen vluchtmotieven inroept. U verklaarde omwille van de afpersingen van uw echtgenoot door de maffia Pakistan verlaten te hebben. U sprak in dit verband tevens over de dreigtelefoons die u kreeg. U reisde samen met uw echtgenoot en kinderen naar België. Op 26 augustus 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u toen uw Pakistaanse identiteitskaart neer.

Het CGVS nam op 18 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam op 17 oktober 2013 een gelijkaardige beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 4 november 2013 hebben u en uw man een tweede asielaanvraag ingediend. U bracht geen eigen asielmotieven aan. U verwees voor uw tweede asielaanvraag naar de verklaringen van uw man en de nieuwe documenten die uw man aanbracht.

Op 28 november 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. Op 19 januari 2015 nam de RvV een gelijkaardige beslissing.

Op 14 april 2015 dienden u en uw man een derde asielaanvraag in. Ook uw ondertussen meerderjarige dochter A. M. (O.V. 8.050.947) diende op die dag een asielaanvraag in. Op 18 mei 2015 deed u afstand van uw vierde asielaanvraag. Ook uw dochter deed op deze dag afstand van haar asielaanvraag.

Op 22 mei 2015 dienden u en uw man een vierde asielaanvraag in. Ook uw dochter A. M. diende die dag haar tweede asielaanvraag in. Op 16 juni 2015 werden zowel de asielaanvraag van u en uw man als de asielaanvraag van uw dochter in overweging genomen.

U baseerde zich hierbij op dezelfde verklaringen als uw man.

B. Motivering

Uit uw vierde asielaanvraag blijkt dat u opnieuw verwijst naar de verklaringen van uw man en naar de documenten die uw man voorlegt. In het kader van een onderzoek naar de vierde asielaanvraag van uw man, werd evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing luidt als volgt.

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, namelijk uw conflict met de maffia in Karachi en de daaruit voortvloeiende problemen, moet worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Zo werd er gewezen op de vaststelling dat u de asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw paspoort, visum voor het Verenigd Koninkrijk en een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Gezien uw leugenachtige verklaringen rees volgens het CGVS het vermoeden dat u in de periode 2008-2011 effectief in het Verenigd Koninkrijk verbleef en mogelijks zelfs van daaruit naar België kwam. De RvV stelde in het arrest van 17 oktober 2013 ook dat u er nog steeds niet in slaagde een duidelijk beeld te geven over uw verblijfplaatsen sinds de periode 2004-2005 en verwees daarbij eveneens naar uw bedrieglijke verklaringen over uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. De RvV stelde voorts eveneens vast dat u onwetend bleek omtrent kernaspecten van uw asielrelaas. De RvV merkte ook op dat u er niet in slaagde een duidelijk chronologisch beeld te schetsen van de verscheidene keren dat u zou zijn afgeperst en uw reacties hierop. De nieuwe documenten die u voor de RvV voorlegde (een originele FIR in het Engels van 12 februari 2012, een originele FIR in het Urdu van 12 februari 2012, een gescande versie per e-mail verstuurd van de FIR in het Urdu, een verzendingsborderel van DHL van 4 mei 2013, een attest van het OCMW van Dalhem van 6 mei 2013, een origineel krantenartikel uit Larkana Times gepubliceerd op 16 juli 2013, een origineel krantenartikel uit Azad Riasat van 3 juli 2013, een origineel krantenartikel uit Daily Sharafat van 3 juli 2013 en de omslag waarmee deze stukken werden verzonden met als verzendingsdatum 19 juli 2013), vermochten uw geloofwaardigheid niet te herstellen. Bovendien rezen er vragen omtrent de authenticiteit van de voorgelegde FIR. De RvV kwam bijgevolg net als het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft het arrestatiebevel dat u heden voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben wanneer zij samengaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien is het bevreemdend dat het arrestatiebevel dateert van 29 april 2015, terwijl de feiten naar aanleiding waarvan het arrestatiebevel werd opgemaakt dateren van 12 februari 2012. Verder dient te worden opgemerkt dat het arrestatiebevel op geen enkele manier verwijst naar de reden voor arrestatie. Voorts moet worden aangestipt dat het document werd opgesteld door een magistraat maar dat de naam van deze magistraat op het arrestatiebevel opmerkelijk genoeg

ontbreekt. Omwille van deze redenen rijst er dan ook twijfel over de authenticiteit van het arrestatiebevel.

De krantenartikels die u heden voorlegt, kunnen allerm minst overtuigen. In de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS werd al opgemerkt dat het een feit van algemene bekendheid is dat kranten in Pakistan niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, waardoor hun bewijswaarde op zich bijzonder relatief is (zie blauwe map). De RvV merkte in het arrest van 17/10/2013 eveneens op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. De RvV stelde ook dat een krantenartikel geen officieel document is en bijgevolg niet volstaat om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Sowieso kunnen dergelijke artikels uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat allerm minst het geval is gebleken.

Er dient te worden vastgesteld dat de krantenartikels die u voorlegt uw geloofwaardigheid niet herstellen.

De talrijke algemene internetartikels over afpersing in Pakistan vermogen bovenstaande argumentatie evenmin te weerleggen. Zelf heeft u immers op geen enkele manier aangetoond dat u het slachtoffer van dergelijke praktijken werd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

In zake A. M.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karachi, Pakistan. Toen u 6 à 7 jaar oud was hebt u samen met uw moeder, broer en zus gedurende ongeveer een jaar in het Verenigd Koninkrijk verbleven. Daarna keerden jullie terug naar Pakistan. In augustus 2011, toen u 15 jaar was, verliet u samen met uw familie Pakistan. U reisde met het vliegtuig naar Nederland, waar u de trein nam naar België. Uw ouders dienden hier op 26 augustus 2011 een eerste asielaanvraag in. Deze werd op 18 april 2013 geweigerd. Ze gingen hiertegen in beroep en op 17 oktober 2013 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. Op 4 november 2013 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Deze werd door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) niet in overweging genomen. Op 19 januari 2015 werd hun beroep door de RvV verworpen. Op 14 april 2015 dienden uw ouders een derde asielaanvraag in. Diezelfde dag diende u, die ondertussen meerderjarig was geworden, een eigen asielaanvraag in. Op 18 mei 2015 deden zowel uw ouders als uzelf afstand van jullie asielaanvraag. Op 22 mei 2015 dienden uw ouders een vierde asielaanvraag in en uzelf een tweede asielaanvraag in. U verklaart niet te weten waarom uw gezin in 2011 Pakistan heeft verlaten. U kunt evenmin vertellen wat u vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst gezien uw ouders u nooit verteld hebben waarom zij destijds Pakistan hebben verlaten. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte neer en een Form B met vertaling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Reeds van bij het begin van uw asielaanvraag verklaarde u niet te weten waarom u en uw familie in 2011 Pakistan hebben verlaten. U kunt evenmin vertellen wat u vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst gezien uw ouders u nooit verteld hebben waarom zij destijds Pakistan hebben verlaten (zie CGVS vragenlijst punt 3.4). Ook wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom u Pakistan hebt verlaten, verklaarde u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Wederom stelde u dat uw ouders u nooit verteld hebben waarom jullie Pakistan hebben verlaten. Ze zeiden u altijd dat u zich moest concentreren op uw studies (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Gevraagd of uw ouders problemen hadden in Pakistan antwoordde u bevestigend maar u zei daarbij niet te weten welke problemen dit waren (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Verder verklaarde u nooit aan uw ouders te hebben gevraagd welke problemen zij hadden in Pakistan. Ze praten daar met u niet over (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom u asiel aanvraagt, stelde u dat uw ouders dat beslisten. Zelf weet u daar niets over (zie gehoorverslag CGVS p. 4).

U baseert uw vrees op vervolging dan ook op het asielrelaas van uw ouders. Daar in hun asioldossiers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, omdat er geen geloof kan worden gehecht aan hun ingeroepen vrees voor vervolging, kan het CGVS niet anders dan om bij u tot dezelfde conclusie te komen. U haalt immers zelf geen enkel asielmotief aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De door u neergelegde documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asiendossier. Het gaat hier immers over documenten over uw identiteit en gezinssamenstelling, zaken die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekers wijzen er vooreerst op dat "gezien de drie beslissingen dezelfde motieven aanhalen en betrekking hebben op eenzelfde gezin, worden ze samen aangevochten in een verzoekschrift."

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 112.188 van 17 oktober 2013 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen gelet op het verzwegen verblijf van verzoeker in het Verenigd Koninkrijk. Het arrest motiveerde dit als volgt:

“De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoekers geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Vooreerst blijkt uit de informatie van de United Kingdom Border Agency, die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat verzoeker in het bezit is geweest van een Pakistaans paspoort waarmee hij op 20 oktober 2008 een visum voor het Verenigd Koninkrijk, geldig tot 27 oktober 2013, heeft aangevraagd en verkregen (stuk 13). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat hij moedwillig heeft getracht dit te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties, hetgeen zijn geloofwaardigheid ernstig ondermijnd. Verzoeker liet echter na zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hem hiernaar gevraagd werd (stuk 11, verklaring DVZ, vraag 23). Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bezit te zijn geweest van een paspoort uitgereikt in maart 2010 tijdens zijn reis van Pakistan naar België in 2011, maar nooit eerder een paspoort te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagt of verzoekers in maart 2010 voor het eerst een paspoort hebben aangevraagd, antwoordt verzoeker bevestigend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Even later stelt verzoeker plots dat hij vergeten vermelden was dat hij in 2003 of 2004 reeds in het bezit was van een paspoort omdat hij toen van plan was naar Dubai te gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Tevens stelt verzoeker dat hij zijn land van herkomst nooit eerder verlaten heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook tweede verzoekster, de echtgenote van verzoeker, ontkent dat verzoeker ooit in het Verenigd Koninkrijk zou zijn geweest (stuk 4B, gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer verzoeker echter geconfronteerd wordt met de informatie van de United Kingdom Border Agency, stelt hij dat hem door de smokkelaar werd opgelegd dit te verzwijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21). Verzoeker geeft vervolgens toe reeds tweemaal in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest, maar slaagt er geenszins in hierover duidelijke en coherente verklaringen af te leggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21 en 22). Zo stelt hij niet meer te weten wanneer hij in het Verenigd Koninkrijk was en situeert hij dit slechts vaagweg in 2004 of 2005, weet hij niet of dit in de periode was dat zijn vrouw met de kinderen was gevlucht naar het Verenigd Koninkrijk, stelt hij het niet te weten wanneer hij gevraagd wordt naar het visum voor het Verenigd Koninkrijk dat geldig was tot 27 oktober 2013 en ontkent hij ooit een verblijfsstatuut voor het Verenigd Koninkrijk gehad te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker blijft hieromtrent ernstig in gebreke en slaagt er niet in een duidelijk beeld te geven van zijn verblijfplaatsen sinds de periode 2004-2005. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nogmaals toegeeft dat hij zijn visum en paspoort voor het Verenigd Koninkrijk verzwegen, slaagt hij er geenszins in de bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Verzoeker laat immers ook in onderhavig verzoekschrift na een duidelijk beeld te schetsen van zijn verblijfplaatsen de voorbije jaren.”

De tweede asielaanvraag van verzoekers ingediend op 4 november 2013 werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen bij beslissing van 28 november 2013, de Raad sloot zich hierbij aan in zijn arrest van 19 januari 2014.

De derde asielaanvraag van verzoekers werd ingediend op 22 mei 2015 waarbij ook de dochter van verzoekers, op dat ogenblik meerderjarig geworden, een eerste asielaanvraag indient, gekoppeld aan deze van haar ouders. Op 18 mei 2015 deden de drie verzoekers afstand van hun asielaanvraag.

Op 22 mei 2015 dienden de drie verzoekers ten slotte huidige vierde asielaanvraag in.

Verzoekers wijzen op het *“indrukwekkend aantal documenten en artikels”* dat zij in de loop van de verschillende procedures hebben neergelegd. Deze documenten bevestigen dat verzoekers in Pakistan verbleven gedurende de periode 2008-2011.

Terecht merkt de verwerende partij in haar nota op dat de stukken die verzoekers in de loop van de procedure neerlegde reeds beoordeeld werden waarbij besloten werd dat ze de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet vermochten te herstellen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Te dezen brengt verzoeker als nieuwe elementen een arrestatiebevel, drie krantenartikelen en een bundel met internetartikelen bij. Bij het verzoekschrift worden nog gevoegd: een verslag van Agha Khan Hospital Karachi van 27 juni 2011, een verslag van Agha Khan Hospital Karachi van 14 januari 2011, een oculair onderzoek van The Layton Rahmatulla Benevolent Trust van 16 april 2011, kopie van visakaarten, kopie van het paspoort van K. S., kopie van het paspoort van S. L..

Voor wat betreft de nieuwe stukken stelde de bestreden beslissing vast dat: *“Wat betreft het arrestatiebevel dat u heden voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben wanneer zij samengaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien is het bevreemdend dat het arrestatiebevel dateert van 29 april 2015, terwijl de feiten naar aanleiding waarvan het arrestatiebevel werd opgemaakt dateren van 12 februari 2012. Verder dient te worden opgemerkt dat het arrestatiebevel op geen enkele manier verwijst naar de reden voor arrestatie. Voorts moet worden aangestipt dat het document werd opgesteld door een magistraat maar dat de naam van deze magistraat op het arrestatiebevel opmerkelijk genoeg ontbreekt. Omwille van deze redenen rijst er dan ook twijfel over de authenticiteit van het arrestatiebevel.*

De krantenartikels die u heden voorlegt, kunnen allerm minst overtuigen. In de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS werd al opgemerkt dat het een feit van algemene bekendheid is dat kranten in Pakistan niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, waardoor hun bewijswaarde op zich bijzonder relatief is (zie blauwe map). De RvV merkte in het arrest van 17/10/2013 eveneens op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. De RvV stelde ook dat een krantenartikel geen officieel document is en bijgevolg niet volstaat om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Sowieso kunnen dergelijke artikels uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat allerm minst het geval is gebleken.

Er dient te worden vastgesteld dat de krantenartikels die u voorlegt uw geloofwaardigheid niet herstellen.

De talrijke algemene internetartikels over afpersing in Pakistan vermogen bovenstaande argumentatie evenmin te weerleggen. Zelf heeft u immers op geen enkele manier aangetoond dat u het slachtoffer van dergelijke praktijken werd.”

Waar verzoeker met betrekking tot het arrestatiebevel betoogt dat dit document zelf niet dateert van 29 april 2015 maar wel de kopie die werd gegeven door de administratie kan worden vastgesteld dat deze bewering geenszins blijkt uit het document waarin duidelijk wordt gesteld dat het bevel werd opgesteld op de voormelde datum. Overigens is nergens in het stuk aangegeven dat het om een kopie zou gaan. Dat de stempel voldoende is zonder dat de naam van de magistraat wordt vermeld is een *post factum* verklaring die allerm minst kan overtuigen te meer nu de handtekening van de betrokken magistraat volkomen onleesbaar is.

Voor wat betreft de documenten gevoegd aan het verzoekschrift kan het volgende worden vastgesteld. De medische attesten (stukken 5, 6 en 7) zijn slechts fotokopieën waaraan alleen al om deze reden geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend omwille van de manipuleerbaarheid ervan. Ook de stukken uit het paspoort en de visakaarten zijn slechts fotokopieën. Hoe dan ook zijn de kopieën van de paspoort onvolledig zodat ze geen inzicht geven in de daadwerkelijke reisbewegingen van verzoekers te meer, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, daar een Platinum visakaart van Pakistan International Airways (PIA) in combinatie met een Diamond Award Frequent Flyer kaart van diezelfde luchtvaartmaatschappij veel meer verplaatsingen laat vermoeden dan hetgeen men in de bijlagen aan het verzoekschrift meent te kunnen aantonen.

Ten overvloede hebben documenten slechts een ondersteunde bewijswaarde in de mate dat zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Aldus zijn de nieuwe elementen niet van aard dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arresten nr. 112.188 en 136.636 van respectievelijk 17 oktober 2013 en 19 januari 2015 anders zouden zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegd.

De veiligheidssituatie van de provincie Sindh zoals deze geanalyseerd en weergegeven werd in de bestreden beslissing wordt niet weerlegd door verzoekers zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt bijgetreden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER